

er og ikke kan være andet end Uret efter den almindelige Retsopfattelse. Intet jævnt, sundt tænkende Menneske vil kunne begribe, at man kan dømme en Mand som fuldt tilregnelig, lade ham udstaa sin Straf og derefter berøve ham Friheden paa Grundlag af, at han er utilregnelig. Det kan ingen sund menneskelig Hjerne forstaa, saa kan de Herrer manøvrere lige saa meget med deres Jurister, som de har Lyst til. De kan fordreje Hjernen — ikke min, jeg skal nok holde min i Orden —, men de kan ikke lære en sund Hjerne, at noget saadant ikke er i Strid med civiliseret Retsbevidsthed.

Det er jo ogsaa mærkeligt, at naar den højtærede Minister taler om disse Ting, siger han aldeles ikke noget om det, der er Kærnepunktet i det hele. Hele hans Tale gik ud paa at vise, at han vilde beskytte Samfundet mod disse Mennesker. Som om vi andre ikke vilde det. Som om vi andre et eneste Øjeblik vilde tvivle om, at vi havde at medvirke til en saadan Lovforanstaltningens Fremme og Vedtagelse. Men det, vi ikke vil, det er, at en saadan Lov skal have tilbagevirkende Kraft, for derigennem saares vor Retsbevidsthed, eller den endevendes fuldstændigt.

Derfor er det ogsaa ganske forkert, naar den højtærede Minister siger: Samfundshensynet og Hensynet til Kvinder og Børn staaar højere end Hensynet til den ikke normale Forbryder. Det er mærkeligt, det er højt mærkværdigt — hvis det da ikke er en Taktik for at slippe ud af denne Situation —, at en saa gennemintelligent Mand, som jeg anser den højtærede Justitsminister for at være, kan tænke saa banalt, som disse Udtryk, som jeg noterede ned med det samme, røber. Som om vi vilde holde Haanden over nogen Forbryder, som om Modsætningen var denne, at den højtærede Minister vilde værgе Samfundet, han vilde tage Samfundshensyn, han vilde tage Hensyn til Kvinder og Børn, men vi ikke. Forstaaer den højtærede Minister da ikke dette, at det er ikke paa den ene Side Samfundshensynet og paa den anden Side Hensynet overfor den sindssyge Forbryder, men det er Samfundshensynet paa den ene Side og Samfundshensynet paa den anden Side, der staaer overfor hinanden, nemlig Hensynet til, at Samfundets Retsbevidsthed ikke bliver fordrejet, endevendt, gjort usund — og det er det, der sker, hvis vi vedtager dette Lovforslag.

Ordføreren (Zahle): Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, der om-

talte et Forslag, som havde været fremme fra konservativ Side i Landstingsudvalget, og bebrejdede den højtærede Justitsminister og mig, at vi ikke havde agtet tilstrækkeligt paa dette Forslag, at jeg er mig ikke bevidst, at jeg nogen Sinde har hørt noget som helst om det Forslag. Der er ingen, der har opfordret mig til at gøre mig bekendt dermed, det jeg kan erindre, eller indbudt mig til en Forhandling derom, saa jeg har været ude af Stand til at komme i Forhandling desangaaende, og jeg har været saa uvidende om dette Forhold, at jeg heller ikke har kunnet tage det med i den kronologiske Redegørelse, jeg gav for dette Forslags Udvikling.

Til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, som nu to Gange har udtalt sig saa varmhjertet om denne Sag, og hvis Tankegang jeg meget vel forstaaer, skal jeg sige, at det ærede Medlem af Landstinget, Hr. Godske- sen, som var Ordfører i Landstinget for det foreliggende Forslag, fuldt ud har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at § 1, 2det Stykke, er en farlig Bestemmelse, fordi den har tilbagevirkende Kraft, og han har derfor — det staaer Spalte 1385 i Landstingstidenden fra 31. Marts d. A. — udtalt følgende, som jeg vil udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse: „Jeg skal her blot fremhæve, at det jo dog i alle Tilfælde er en Bestemmelse, som maa benyttes med stor Diskretion, og jeg gaar ud fra, at dette ogsaa er den højtærede Justitsministers Tanke, og at han ikke vil anvende en Bestemmelse af saa prekær Natur som denne Bestemmelse, hvor der ikke er afgørende Grunde, som taler derfor.“ — Den højtærede Justitsminister svarede, at det forstod han meget vel, og han vilde ogsaa anvende denne Bestemmelse med al fornøden Diskretion.

Det er ikke muligt at tænke sig noget andet, dette kan sigte til, end at der ikke skal foretages yderligere Retsforfølgning uden nyindtrædende Grunde mod den stakels Mand Berning, som har været saa haardt forfulgt. Men jeg skal naturligvis give det ærede Medlem Hr. Fraenkel Ret i, at det er ikke heldigt, at man vedtager prekære Bestemmelser, Bestemmelser angaaende hvilke man maa udbede sig den administrative Myndigheds Diskretion i Anvendelsen. Men saadan som Forholdene nu ligger, er der Tale om nu inden Rigsdagens Slutning at faa det Arbejde, som har været gjort her i Maaneder, afsluttet med et Resultat, som dog er nogenlunde, og som har kunnet finde stor Tilslutning